

TALE

11. november 2004

Besvarelse af spørgsmål H om forholdet mellem oprindelseslandsprincippet i forslag til servicedirektiv og EF-traktatens artikel 50.

2003-224/14035-3
DEP-EBST

Besvarelse i åbent samråd i Folketingets Erhvervsudvalg alm. del den 16. november 2004

Spørgsmål H:

Udvalget ønsker en drøftelse af følgende spørgsmål:

Ministeren bedes redegøre for, hvorvidt ministeren finder det i overensstemmelse med Artikel III-30 i den konsoliderede traktattekst, tidligere artikel 50 i TEF (Traktat om Oprettelse af Det Økonomiske Fællesskab) at indføre et oprindelseslandsprincip i tjenesteydelsesdirektivet, når der i artikel 50 – sidste sætning står: ”*Med forbehold af underafdelingen vedrørende etableringsretten kan tjenesteyderen udøve sin virksomhed i den medlemsstat, hvor ydelsen præsteres, på samme vilkår som dem, den pågældende stat fastsætter for sine egne statsborgere.*” (spørgerens kursivering)

Lad mig indlede med at sige, at vi har videregivet netop dette spørgsmål til Rådets Juridiske Tjeneste den 5. oktober i år. Jeg vil derfor henholde mig til den udtalelse, vi har fået derfra.

Rådets juridiske tjeneste forholder sig ikke direkte til spørgsmålet, i det svar vi har fået. I stedet konstateres følgende:

For det første forholder Rådets juridiske tjeneste sig til princippet om national behandling og EF-Domstolens tolkning af EF-traktatens artikel 49 om den fri udveksling af tjenesteydelser. Anvendelsen af princippet om national behandling efterlader somme tider hindringer for gennemførelsen af den frie udveksling af tjenesteydelser. Rådet har på området for etableringsfriheden understreget, at reglen om national behandling

opretholder alle andre hindringer end dem, der følger af manglende statsborgerskab i værtlandet.

Med andre ord anfører rådets juridiske tjeneste, at princippet om national behandling ikke altid er nok til at sikre det indre marked.

Og her kommer artikel 49 om fri udveksling af tjenesteydelser ind i billedet. Ifølge Domstolen forbyder artikel 49 ikke kun forskelsbehandling begrundet i nationalitet. Den forbyder også andre former for skjult forskelsbehandling, som kan stille statsborgere fra andre medlemsstater i en ufordelagtig situation. Medlemsstaterne er derfor forpligtet til at fjerne nationale bestemmelser, der stiller statsborgere fra andre medlemsstater dårligere end nationale borgere – *medmindre* de nationale regler er begrundet i hensyn til såkaldt berettigede interesser. Dvs. blandt andet hensyn til sundhed og forbrugerbeskyttelse.

Artikel 49 giver således yderligere muligheder end blot kravet om national behandling til sikring af gennemførelsen af det indre marked.

Ud over artikel 49 anfører Rådets juridiske tjeneste, at fælleskabets lovgivende myndighed desuden har kompetence til at vedtage fælles harmoniseringsregler. Ifølge Rådets Juridiske Tjeneste er oprindelseslandsprincippet netop en harmoniseringsregel. Og det er endda en harmoniseringsregel, som findes i en række andre EU-retsakter. Det drejer sig blandt andet om

det såkaldte e-handelsdirektiv og direktivet om tv uden grænser.

Oprindelseslandsprincippet skal med andre ord ses som en harmoniseringsbestemmelse, der har til formål at fjerne barriererne for den fri udveksling af tjenesteydelser.

Lad mig på den baggrund gentage, at det altså ikke eksplicit fremgår af udtalelsen, hvorvidt rådets juridiske tjeneste mener, at oprindelseslandsprincippet er i overensstemmelse med EF-traktaten. Og tilsvarende anfører rådets juridiske tjeneste heller ikke, at princippet er i strid med traktaten.

Vi vil fra dansk side tage udtalelsen fra Rådets Juridiske Tjeneste til efterretning og fortsætte arbejdet med at få en endelig afklaring af spørgsmålet.